

АНДЖЕЙ САПКОВСЬКИЙ ВІДЬМАК

ПЕРШЕ КОМЕНТОВАНЕ ВИДАННЯ

Магія Анджея Сапковського — у його вмінні з ліризмом і сарказмом створити уявний світ, кожен з мешканців якого, кожне місце і кожна подія настільки нагадують нам світ реальний, сучасний, що відірватися від книжки неможливо. Саме тому героїчна сага про відьмака посідає четверте місце за накладом у Польщі, нагороджена преміями імені Януша Зайделя, преміями SFinks, а 2010 року Анджей Сапковський отримав почесну нагороду Європейського співтовариства наукової фантастики EuroCon «Гранд Майстер».

Відьмак Геральт із Рівії продовжує свою боротьбу. У королівстві Керак на нього чекають нові випробування. Зараз він — мисливець за чудовиськами, якого найняли для вбивства. Після знищення чергової небезпечної потвори троє вдягнених у чорне мосьпанів арештовують Геральта. Тепер і він у біді: його позбавили двох відьмацьких мечів. Відьмак змушений докласти всіх зусиль, аби повернути зброю. А тим часом руда чародійка Литта Нейд, відома як Корал, зваблює Геральта, у них починається бурхливий роман. Але кохана Йеннефер, з якою він стільки пройшов, не дає забути про себе. Інтриги королів і магів продовжуються, історія йде далі...

The Witcher 3: Wild Hunt вже у продажу!

www.bookclub.ua
ISBN 978-617-12-3396-6

9 786171 233966

CD PROJEKT®, The Witcher® are registered trademarks of CD PROJEKT Capital Group. The Witcher game © CD PROJEKT S.A. Developed by CD PROJEKT S.A. All rights reserved. The Witcher game is based on the prose of Andrzej Sapkowski. All other copyrights and trademarks are the property of their respective owners. Cover illustration: © CD PROJEKT S.A.

АНДЖЕЙ САПКОВСЬКИЙ

ВІДЬМАК

СЕЗОН ГР03

ВІДЬМАК

СЕЗОН ГР03

АНДЖЕЙ САПКОВСЬКИЙ

ОСТАННЄ БАЖАННЯ
МЕЧ ПРИЗНАЧЕННЯ
КРОВ ЕЛЬФІВ
ЧАС ПОГОРДИ
ХРЕЩЕННЯ ВОГНЕМ
ВЕЖА ЛАСТІВКИ
ВОЛОДАРКА ОЗЕРА
СЕЗОН ГРОЗ

Andrzej Sapkowski

WIEDŹMIN

SEZON BURZ

Powieść

Анджей Сапковський

ВІДЬМАК

СЕЗОН ГРОЗ

Роман

ХАРКІВ **КЛУБ**
2017 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЯ

УДК 821.162.1
ББК 84(4Пол)
С19

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Sapkowski A. Wiedźmin. Sezon burz / Andrzej Sapkowski. —
Warszawa : SuperNowa, 2013. — 404 p.

Публікується з дозволу автора і його літературних агентів,
NOWA Publishers (Польща) за сприяння
Агентства Олександра Корженевського (Росія)

Переклад з польської *Сергія Легези*

Обережно! Ненормативна лексика!

Коментарі *Сергія Легези*

Художнє оформлення *Катерини Кравець*

ISBN 978-617-12-3396-6 (укр.)
ISBN 978-83-7578-059-8 (пол.)

© Andrzej Sapkowski, Warszawa, 2013
© CD PROJEKT S.A., карта, обкладинка
© Hemigo Ltd, видання українською
мовою, 2017
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного
Дозвілля», переклад та художнє
оформлення, 2017

Від упирів, від анахтемців,
від створінь довголапих
і від істот, що вночі стукають,
збав нас, Боже!

*Благальна молитва,
відома як «The Cornish Litaney»,
датована між XIV–XV ст.*

Кажуть, начебто прогрес розганяє морок. Але завжди, завжди буде існувати темрява. І завжди буде в темряві Зло, завжди будуть у темряві ікла й пазурі, убивство й кров. Завжди будуть істоти, які вночі стукають. А ми, відьмаки, існуємо для того, аби стукнути їх.

Весемір із Каер Морену

Хто змагається зі страховищами, тому слід стерегтися, щоб самому не перетворитися на страховище. І коли довго споглядаєш у прірву, прірва також споглядає в тебе¹.

Ф. Ніцше. По той бік добра й зла

Споглядання в прірву я вважаю суцільним ідіотизмом. На світі є достатньо речей набагато вартісніших, щоб у них споглядати.

Любисток. Півстоліття поезії

¹ Пер. із нім. А. Онишко (зі зміною). (Тут і далі прим. пер.)

Він жив, тільки щоб убивати.

Лежав на нагрітому сонцем піску.

Відчував тремтіння ґрунту, донесене притиснутими до землі перистими вусиками та щетинками. Хоча тремтіння лишалося віддаленим, Ідр відчував його виразно й чітко; орієнтуючись на нього, міг окреслити не тільки напрямок і темп пересування жертви, але і її вагу. Для більшої частини хижаків, що полювали схожим чином, вага здобичі мала вирішальне значення – скрадання, атака та переслідування призводили до втрати енергії, яку треба було компенсувати енергетичною вартістю поживи. Більшість подібних до Ідра хижаків відмовлялися від нападу, якщо здобич була занадто малою. Але не Ідр. Ідр існував не для того, аби їсти та підтримувати рід. Не для того його створили.

Жив він, щоб убивати.

Обережно пересуваючи ніжки, він виліз із ями від поваленого дерева, переповз замшлу колоду, трьома стрибками подолав вітролом; наче дух, промайнув галявину, занурився в зарослий папороттю підлісок, розтанув у гущавині. Рухався швидко та безшелесно, чи бігом, чи стрибаючи, наче величезний коник.

Занурився в сухостій, припав до підліску сегментованим панциром черева. Тремтіння ґрунту ставало все виразнішим. Імпульси від вібрисів та щетинок Ідра вкладалися в картину. У план. Ідр уже знав, як дістатися до жертви, у якому місці перетяти їй шлях, як змусити втікати, як довгим стрибком упасти на неї ззаду, на якій

висоті вдарити та тяти гострими, наче бритви, жувальцями. Тремтіння та імпульси вже вибудовували в ньому радість, що її відчує, коли жертва заборсається під його тягарем, ейфорію, яку дасть йому смак гарячої крові. Розкіш, яку він відчує, коли повітря роздере вереск болю. Він трохи тремтів, розкриваючи та закриваючи клешні й педіпальпи.

Вібрації землі були надто виразні, а ще вони розділилися. Ідр уже знав, що жертв більше, скоріше трое, а може, і четверо. Під двома ґрунт трусився звично, тремтіння третьої вказувало на малі вагу й масу. Четверта ж — якщо й справді була якась четверта — породжувала тремтіння нерегулярні, слабкі та невпевнені. Ідр знерухомів, напружився й виставив антени над травою, досліджував рух повітря.

Тремтіння ґрунту нарешті просигналізувало про те, на що Ідр чекав. Жертви розділилися. Одна, найменша, лишилася позаду. А та четверта, невиразна, зникла. Був то фальшивий сигнал, брехливе відлуння. Ідр не став звертати на нього увагу.

Мала здобич іще більше віддалилася від інших. Ґрунт затрясся сильніше. І ближче. Ідр напружив задні ніжки, відштовхнувся й стрибнув.

* * *

Дівчина жажливо закричала. Замість утікати завмерла на місці. І кричала без перерви.

* * *

Відьмак кинувся в її бік, у стрибку витягаючи меч. І відразу зрозумів, що щось не так. Що його надурили.

Чоловік, який тягнув візок із хмизом, крикнув, у Геральта на очах його підкинуло на сажень угору, а кров бризнула з нього широко та рясно. Він упав, аби відразу підлетіти знову, цього разу двома стікаючими кров'ю шматками. Уже не кричав. Тепер пронизливо кричала жінка, яка, як і її донька, завмерла, паралізована страхом.

Хоча й не вірив, що це йому вдасться, відьмак зумів її врятувати. Підскочив і пхнув із силою, відкидаючи забризкану кров'ю жінку зі стежини в ліс, на папороть. І відразу зрозумів, що й цього разу

це був підступ. Фортель. Сірий, плаский, багатоніжковий і неймовірно швидкий абрис уже віддалявся від візка та першої жертви. Сунув у напрямку другої. До дівчини, яка продовжувала вищати. Геральт кинувся слідом.

Якби дитина й надалі стирчала на місці, він би не встиг. Але дівчинка продемонструвала притомність і стрімголов кинулася навтьоки. Сіра потвора наздогнала б її легко й без зусиль, наздогнала б, забила й повернулася, щоб прикінчити й жінку також. І так би воно й сталося, якби не було там відьмака.

Він наздогнав потвору, стрибнув, придавлюючи підбором одну із задніх ніжок. Якби не миттєвий відскік, втратив би ногу: сіре створіння крутнулося з несамовитою спритністю, а його серпоподібні жувальця клацнули, схибивши на волосину. Раніше, ніж відьмак відновив рівновагу, потвора відштовхнулася від землі та атакувала. Геральт захистився рефлекторним, широким і досить хаотичним ударом меча, відкинув потвору. Рани їй не завдав, але перехопив ініціативу.

Скочив, дострибнув, тнучи від вуха, розрубуючи панцир на пласкому цефалотораксі¹. Раніше, ніж приголомшене створіння оговталось, другим ударом відскік йому ліве жувальце. Потвора кинулася на нього, махаючи лапами, намагаючись жувальцем, що лишилося, заколотити його, наче тур. Відьмак відрубав їй і те, друге. Швидким зворотним ударом відхльоснув одну з педіпальп. І знову рубанув по цефалотораксу.

* * *

До Ідра врешті дійшло, що він у небезпеці. Що мусить тікати. Він мусив тікати, тікати далеко, заховатися десь, закопатися в укриття. Жив він тільки для того, щоб убивати. Щоб убивати, він мусив регенерувати. Мусив утікати... Тікати...

* * *

Відьмак не дав йому втекти. Наздогнав, наступив на задній сегмент тулуба, тяв згори з розмаху. Цього разу панцир головогрудей

¹ Головогруди – частина тіла головоногих, до якої кріпляться кінцівки та ротові частини.

піддався, з тріщини бризнула й полилася густа зеленувата кров. Потвора борсалася, її кінцівки дико били об землю.

Геральт тяв мечем, цього разу повністю відділяючи пласку голову від решти.

Важко дихав.

Звіддала загриміло. Вітер, що оце раптом здійнявся, і небо, яке почало швидко темнішати, сповіщали про наближення грози.

* * *

Альберт Смулька, новопризначений гмінний жупан, уже під час першої зустрічі нагадував Геральтові брукву: був кругленький, неохайний, товстожирий і взагалі-то зовсім нецікавий. Інакше кажучи, не дуже він відрізнявся від інших урядників гмінного рівня, з якими доводилося відьмакові контактувати.

— Значить, то правда, — сказав жупан. — Шо як відьмак ти на клопоти валечний. Йонас, мій попередник, — продовжив за мить, не дочекавшись із боку Геральта жодної реакції, — нахвалитися тобою не міг. Віриш, шо я його за брехуна вважав. Значить, шо йому не до кінця вірив. Знаю, як діла вміють казочками обростати. Особливо серед люду темного: там, куди не плюнь, чи диво, чи чудо, чи інший який відьмак із силами нелюдськими. А ти, бач, показав, шо воно правда щира. Там, у бору, за річечкою, людей зникло — і не полічити. А як тудой до містечка дорога коротша, то й ходили, дурні... На власну погибель. Не зважаючи на перестороги. А нині такий уже час, шо краще не швендяти по пустках, по лісах не лазити. Усюди потвори, усюди людодіди. У Темерії, на Тукайському узгір'ї, осьь осьь як страшенна справа сталася, п'ятнадцятеро людей у поселенні вугільників якийсь упир лісовий повбивав. Роговизною те поселення звалося. Чув ти напевне. Нє? Але, щоб я здох, правду кажу. Начебто й чорнокнижники слідство в тій Роговизні вчиняли. Ну, шо там казати. Ми теперички тут, в Ансегісі, у безпеці. Тобі дякуючи.

Вийняв із комода скринечку. Розклав на столі аркуш паперу, макнув у каламар перо.

— Обіцяв ти, що страшидло вб'єш, — промовив, не підводячи голови. — Тож слова на вітер не кидав. Чесний ти, як на волоцюгу... Та й тим людиськам життя врятував. Бабі й дівулі. Подякували вони хоч? У ноги кинулися?

«Не кинулися, — зціпив зуби відьмак. — Бо ще не цілком опритомніли. А я звідси поїду ще до того, як вони опритомніють цілком. До того, як зрозуміють, що я використав їх наче принаду, у пихатому зарозумінні повіривши, що зумію врятувати всю трійцю. Поїду ще до того, як до дівчинки дійде, доки зрозуміє вона, що з моєї провини вона тепер напівсирота».

Почувався він поганюще. Напевне, був то результат використаних перед битвою еліксирів. Напевне.

— Ото монструмо, — жупан посипав папір піском, тоді струсив пісок на підлогу, — справжнісінька огидність. Глянув я на трупа, як той принесли... Шо воно таке було?

Ґеральт не мав щодо цього впевненості, але не хотів це вказувати.

— Арахноморф.

Альберт Смулька ворухнув губами, даремно намагаючись повторити.

— Тьху, хай йому: як звати, так звати, псу на нього насрати. То тим мечем ти його засік? Отим клинком? Можна глянути?

— Не можна.

— Ха, бо зачароване напевне лезо. І дорогим мусить... Ласий шматочок... Ну, але ми тут гала-гала, а час сплива. Умову виконано, час на платню. А передусім формальності. Розпишися на фактурі. Значиться, хрестик або який інний знак постав.

Відьмак узяв поданий йому рахунок, повернув до світла.

— Гляньте на нього, — покрутив головою жупан, скривившись. — Ніби шо, читати вміє?

Ґеральт поклав папірець на стіл, підіпхнув у бік урядника.

— Мала помилка, — сказав спокійно й тихо, — вкралася до документа. Умовлялися ми на п'ятдесят крон. А фактура виставлена на вісімдесят.

Альберт Смулька склав долоні, спер на них підборіддя.

— То не помилка, — також низив голос. — То, скоріше, доказ визнання. Ти забив страшенне страшидло, напевне ж була то не проста пращечка... тож і ставка нікого не здивує...

— Не розумію.

— Аякже. Не вдавай невинне дитяtko. Хочеш мене переконати, що Йонас, як тут радив, не виставляв тобі таких ото фактур? Голову дам, шо...

— Що «шо»? — перебив його Ґеральт. — Що він завищував рахунки? А різницю, на яку полегшував королівську скарбницю, ділив зі мною навпіл?

— Навпіл? — Жупан скривив губи. — Не перебирай, відьмаче, не перебирай. Подумати тільки, який важнячий. З різниці ти отримаєш третину. Десять крон. Для тебе воно й так чимала премія. А мені більше належить, хоча б і через мою функцію. Державні урядники повинні бути статечними. Чим урядник державний статечніший, тим престиж держави вищий. А зрештою, шо ти про таке можеш знати? Шось мене ця розмова знула. Підпишеш фактуру чи ні?

Дощ дудонів по даху, надворі лило, наче з цебра. Але вже не гриміло, гроза віддалялася.

Інтерлюдія

За два дні після того

— Дуже просимо, шановна, — владно кивнув Белогун, король Кераку. — Дуже просимо. Слуги! Стільця!

Стелю кімнати оздоблював плафон, фреска, що зображувала вітрильник серед хвиль, тритонів, гіпокампів і створинь, що нагадували омарів. А фреска на одній зі стін була мапою світу. Мапою, як давно вже ствердила Корал, абсолютно фантастичною, що небагато спільного мала зі справжнім розташуванням суходолу та морів. Але красива та зроблена зі смаком.

Двоє пажів притягли та встановили важкезне різьблене карло. Чародійка всілася, поклавши руки на бильця так, аби її вкриті рубінами браслети стало добре видно й щоби неможливо було не звернути на них уваги. На завитому волоссі мала вона ще й рубінову діадемку, а в глибокому декольте — рубінове кільце. Усе спеціально для королівської аудієнції. Хотіла справити враження. І справляла. Король Белогун витріщав очі, не зрозуміти, чи на рубіни, чи на декольте.

Белогун, син Осмика, був, можна сказати, королем у першому поколінні. Татко його згромадив досить значний маєток на морській торгівлі, а також, здається, на морському розбїї. Прикінчивши конкурентів і монополізувавши каботажні плавання в регіні, Осмик проголосив себе королем. Акт самозванчої коронації, по суті, лише формалізував статус-кво, тож не породив великих

застережень і не викликав протестів. Трохи раніше в результаті приватних війн і воєнок Осмик уладнав прикордонні та владні конфлікти із сусідами — Верденом та Цідарісом. Стало відомо, де Керак починається, де закінчується й хто там володарює. А раз володарює, то є він королем, а тому надається йому такий титул. Природним чином титул та влада переходять від батька до сина, тож нікого не здивувало, що після смерті Осмика на троні сів його син Белогун. Щоправда, синів Осмик мав більше — це, здається, чотирьох, але всі вони зреклися прав на корону, один навіть начебто добровільно. Таким ото чином Белогун владарював у Кераці вже років бодай більше двадцяти, згідно з родинною традицією отримуючи зиски з корабельного будівництва, транспорту, риболовлі та піратства.

Тепер же, сидячи на троні, на підвищенні, у соболиному ковпаку, із берлом у руці, король Белогун давав аудієнції. Величний, наче жук-гнойовик на коров'ячій купі.

— Шановна й мила нам пані Литто Нейд, — привітав він. — Наша улюблена чародійка Литта Нейд. Вирішила знову провідати Керак. І, напевне, знову надовго?

— Корисне мені морське повітря. — Корал провокаційно покла-ла ногу на ногу, демонструючи тufельки на модній пробці. — За ласкавим дозволом вашої королівської милості.

Король обвів поглядом синів, що сиділи поряд. Обидва росли, наче жердини, нічим не нагадували батька, кістлявого, жилавого, але не дуже показного зростом. Самі вони на братів схожі не були. Старший, Егмунд, чорний, наче крук, Зандер — трохи молодший, майже блондин-альбінос. Обидва поглядали на Литту без симпатії. Очевидним чином дратував їх привілей, згідно з яким чародії в присутності королів сиділи, тож на аудієнціях їм надавали стільці. До того ж привілей той мав загальне розповсюдження, і не можна було не звертати на нього уваги нікому, хто хотів би вважатися цивілізованим. А сини Белогуна дуже хотіли такими вважатися.

— Ласкавий дозвіл, — повільно промовив Белогун, — ми надамо. За однієї умови.

Корал підняла руку й уважно придивилася до своїх нігтів. Мало то просигналізувати, що умови Белогуна мала вона деінде. Король сигнал не вловив. А якщо й уловив, то вміло це приховавав.

— Дійшло до вух наших, — сапнув гнівно, — що бабам, які дітей мати не бажають, шановна пані Нейд магічні декокти надає. А тим, що вже вагітні, допомагає плід скинути. А ми тут, у Кераці, процедуру таку за неморальну вважаємо.

— Те, на що жінка має природне право, — сухо відповіла Корал, — неморальним бути не може *ipso facto*¹.

— Жінка, — король випростав на троні худу постать, — має право очікувати від чоловіка лише двох подарунків: на літо вагітності, на зиму — лаптів із тонкого лика. Як перший, так і другий подарунок має завданням своїм заякорити жінку в домі. Бо дім є місцем для жінки відповідним, приписаним їй природою. Жінка з великим черевом та з потомством, вчепленим у її спідницю, від дому не віддалиться, і не спадуть їй на думку жодні дурнуваті ідеї, а це гарантує душевний спокій і чоловікові. Спокійний душевно чоловік може важко працювати заради примноження багатства й добробуту свого володаря. Чоловікові ж, який працює в поті чола свого й без передиху, спокійному за своє стадо, також не спадуть на думку жодні дурнуваті думки. А коли жінку хтось намовить, що може вона народжувати, якщо захоче, а якщо не захоче, то й не мусить, коли хтось до того ж підкаже їй спосіб та підсуне засіб, тоді, шановна, тоді-то порядок суспільний починає хитатися.

— Так воно і є, — втрутився княжич Зандер, уже віддавна видивляючись нагоди, аби втрутитися. — Власне так!

— Жінка, яка не бажає материнства, — продовжував Белогун, — жінка, яку не прив'яжуть до дому черево, колиска й дітлахи, скоро піддасться хтивості, це справа будь-кому очевидна та неминуча. Тоді й чоловік втратить душевний спокій і рівновагу духу, а в попередній гармонії його щось заскрегоче та засмердить, та що там: виявиться, що ніякої гармонії там немає, як немає й жодного ладу. Особливо того ладу, у якому природною є щоденна важка праця.

¹ У силу факту (лат.).

А також і те, що від важкої праці тої отримую і я. А від думок таких лише один крок до безладдя. До комплоту, бунту, заколоту. Ти зрозуміла, Нейд? Хто дає бабам засоби, що запобігають вагітності чи роблять можливим її переривання, той нищить суспільний порядок, під'юджує до крамоли та бунту.

— Так воно і є, — втрутився Зандер. — Вірно!

Литта якось мало переймалася збереженням вдаваного авторитету та владності Белогуна, бо ж достеменно знала, що як чародійка вона недоторканна, а єдине, що король може, — це теревенити. Утім, стрималася від того, щоби прямо повідомити йому, що в королівстві його скрегоче та смердить уже віддавна, що ладу в ньому стільки, як кіт наплакав, а єдина гармонія, яку знають мешканці, — то інструмент музичний, різновид акордеона. І що вплутувати в те жінок, материнство чи його небажання — доказ не лише мізогенії, але й кретинізму.

— У твоєму другому висновку, — сказала вона натомість, — уперто повертався мотив помноження багатства й добробуту. Я чудово тебе розумію, бо й мій власний добробут дивовижно мені до вподоби. І я ні за що у світі не відмовлюся від усього, що добробут мені забезпечує. Я вважаю, що жінка має право народжувати, коли хоче, і не народжувати, коли не хоче, але через це не стану дискутувати, бо кожен має право на якісь там погляди. Зверну лише увагу, що за надану жінкам медичну допомогу я беру платню. Це досить посутнє джерело моїх прибутків. У нас, королю, економіка вільного ринку. Не втручайся, дуже прошу, у джерело моїх прибутків. Бо прибутки мої, як ти добре знаєш, це також прибутки Капітулу й усього братства. А братство геть погано реагує на спроби ущемлення своїх прибутків.

— Чи не намагаєшся ти мені погрожувати, Нейд?

— З чого б то? Мало того, я заявляю про допомогу й співпрацю, що заходить ген як далеко. Знай, Белогуне, що якщо через експлуатацію та грабунки, які ти впроваджуєш, дійде в Кераці до безладдя, якщо запалає тут, пишномовно кажучи, смолоскип бунту, якщо підніметься бунтівний мотлох, аби витягнути тебе звідси за шию, скинути з трону й відразу після того повісити на сухій гілляці...

Тоді зможеш розраховувати на моїх побратимів. На чародіїв. Прийдемо ми з допомогою. Не допустимо ані заколотів, ані анархії, бо й нам вони не з руки. Тож отримуй і примножуй багатство. Примножуй спокійно. І не перешкоджай примножувати іншим. Дуже прошу й добре тобі раджу.

— Радиш?! — аж захлинувся, устаючи зі стільця, Зандер. — Ти радиш?! Батькові?! Батько є королем! Королі поради не слухають, королі наказують!

— Сідай, сину, — скривився Белогун, — і сиди тихенько. А ти, чарівнице, слухай сюди. Маю тобі дещо сказати.

— Ну?

— Я беру собі нову дружину... Сімнадцять рочків... Вишенька, скажу тобі. Вишенька на кремі.

— Вітаю.

— Роблю я це з поглядів династичних. Через турботу про спадкоємність і лад у державі.

Егмунд, який доти мовчав, наче камінь, підвів голову.

— Спадкоємність? — гарикнув, а злий блиск його очей не оминув уваги Литти. — Яку таку спадкоємність? Ти маєш шістьох синів і вісім дочок, враховуючи побічних! Мало тобі?

— Сама бачиш, — махнув кістлявою рукою Белогун. — Сама бачиш, Нейд. Мушу подбати про спадкоємність. Чи маю залишити корону й королівство тому, хто таким ото чином звертається до батька? На щастя, я ще живу й правлю. І правити маю намір довго. Як уже сказав, я одружуюся...

— І?

— Якби... — Король почухав за вухом, глянув на Литту з-під приружених повік. — Якби вона... Моя нова дружина, значить... Звернулася до тебе по ті засоби... Забороняю тобі їх давати. Бо я проти таких засобів! Бо воно аморально!

— Можемо про те домовитися, — усміхнулася чарівно Корал. — Твоїй вишеньці, якщо вона звернеться, я їх не надам. Клянуся.

— Оце я розумію, — просяяв Белогун. — Ось, прошу, як ми чудово зуміли домовитися. На ґрунті взаємної поваги й обопільного порозуміння. Бо навіть відрізнятись треба ладно й складно.

— Це вірно, — втрутився Зандер. Егмунд напружився, вилаявся стиха.

— У межах поваги й порозуміння, — Корал накрутила рудий локон на палець, глянула вверх, на плафон, — а також піключись про гармонію та лад у твоїй державі... Маю певну інформацію. Довірену інформацію. Мені огидне доносительство, але шахрайство та злодійкуватість огидні мені ще більше. А йдеться, мій королю, про нахабні фінансові зловживання. Є ті, які намагаються тебе обкрадати.

Белогун нахилився на троні, а обличчя в нього по-вовчому скривилося.

— Хто? Прізвища!

Керак, місто у північному королівстві Цідаріс, у гирлі річки Адалатте. Колись столиця окремого королівства **К.**, яке в результаті невмілого правління та згасання панівної гілки наслідування захиріло, втратило значення й було поділене сусідами та поглинутим виявилось. Має порт, кілька фабрик, морський маяк і десь зо 2000 мешканців.

*Еффенберг і Тальбот.
Encyclopaedia Maxima Mundi, т. VIII*

Затока їжачилася щоглами й повнилася вітрилами, білими та різнокольоровими. Більші кораблі стояли на рейді, захищені мисом та хвилеломом. У самому порту, біля дерев'яних молів, чаїлися судна менші й зовсім маленькі. На пляжах чи не кожне вільне місце займали човни. Або рештки човнів.

На кінчику мису, пошмаганий білими хвилями прибою, поставав морський маяк із білої та червоної цегли, оновлений релікт ельфійських часів.

Відмак штурхнув бік кобили острогою. Плітка підвела голову, роздула ніздрі, наче й вона втішалася запахом моря, який доносив вітер. Підгонена, рушила крізь дюни. До вже близького міста.

Місто Керак, столиця так само називаного королівства, розлігшись на двох берегах пригирлового відрізка річки Адалатте, було поділене на три окремі, чітко відмінні райони.

На лівому березі Адалатте знаходився комплекс порту, доки та промислово-торговельний осередок, що охоплював верфі й майстерні, а також фабрики з переробки, склади, торжища та базари.

Протилежний бік річки, район, що звався Пальмірою, заповнили халупи та хатинки бідноти й працюючого люду, будинки й крами дрібних торговців, бійні, м'ясні лавки та чисельні кабаки й корчми, що оживали тільки після заходу сонця, бо Пальміра була й районом розваг та заборонених утіх. Досить легко також, як знав Геральт, можна було тут втратити гаманець чи отримати ніж під ребро.

Далі від моря, на лівому березі, за високим гостроколом із товстих колод, простягався, власне, Керак, квартал вузьких вулиць між кам'яницями багатих купців і фінансистів, факторіями, банками, ломбардами, шевськими та кравецькими закладами, магазинами та магазинчиками. Розташовано було тут також і корчми та будинки розпусти вищої категорії, у тому числі заклади, що пропонували те саме, що в припортовій Пальмірі, але за значно вищу ціну. Центр кварталу утворювали чотирикутний ринок, будинок міської ратуші, театр, суд, митниця й кам'яниці міської еліти. Посеред ратушної площі стояв на постаменті страшенно обісраний чайками пам'ятник засновникові міста, королю Осмику. Була то явна липа, бо приморське місто існувало задовго до того, коли Осмик приліз сюди дідько його знає звідки.

Вище на пагорбі стояв замок і королівський палац, за формою та виглядом досить нетиповий, бо був то колись старий храм, перебудований та розбудований після того, коли залишили його жерці, скривджені повною відсутністю зацікавлення з боку місцевого люду. Після храму залишилася навіть кампаніла, чи то дзвіниця з великим дзвоном, у який дотепер пануючий король Кераку Белогун наказував бити щоденно опівдні та — вочевидь, на зло підданим — опівночі.

Дзвін відізвався, коли відьмак заїхав поміж першими хатами Пальміри.

Пальміра смерділа рибою, пранням та кружалом, тіснява на вулицях була потворна, проїзд ними коштував відьмакові чимало часу та терплячки. Він зітхнув, коли нарешті дістався до мосту й перебрався на лівий берег Адалатте. Вода смерділа й несла грудки збитої піни — результат праці фарбарні, що стояла вище за течією. Звідти вже недалеко було до шляху, що вів до оточеного гостроколом міста.

Він залишив кобилу в стайнях перед містом, заплативши наперед за два дні й залишивши стаєнному бакшиш, аби гарантувати Пліточці потрібний догляд. Скерував свій шлях до вартівні. До Кераку ввійти можна було лише крізь вартівню, після проходження контролю та малоприємних процедур, що його супроводжували.

Коментарі

...новопризначений гмінний жупан — жупаном у правовій системі давньої Польщі називався королівський чиновник, який мав повноту адміністративної влади на рівні окремих територіальних одиниць; гміною ж в адміністративному поділі Польщі зветься найменша територіальна одиниця (походить від нім. *Gemeinde* — «спільнота», «група»).

...фреска, що зображувала вітрильник серед хвиль, тритонів, гіпокампів — тритонами, згідно з античною (а потім — і середньовічною та ренесансною традицією), називалися морські істоти, яких зображали з риб'ячим хвостом (або й двома) замість ніг, із мушлею, у яку вони сурмлять, викликаючи на морі бурі або стихуючи їх; гіпокампом же у давніх греків називався морський кінь із риб'ячим хвостом (а інколи — з риб'ячим хвостом замість задньої пари ніг); згідно з переказами, саме гіпокампів запряжено в колісниці морських богів, зокрема й Посейдона.

Повісив мечі на вішак поряд з іншими мечами, шаблями, кордами й кортеласами — серед досить відомої читачеві зброї автор згадує корди — бойові ножі з широким лезом та односторонньою заточкою (зокрема, від тієї назви походить слово «кортик») — та кортеласи (або інколи «корделанси», назву яких виводять від «великий ніж, корд») — короткі масивні шаблі, які часто застосовували під час абордажних боїв на морі.

...звукові ефекти флатуленції — флатуленція (від лат. *flatus* — «пердіж») — це надлишкове накопичення газів у кишечнику; інакше кажучи — метеоризм.

...прикінчив левкроду-людожерку — левкродою в античній (а надалі й у середньовічній) традиції називалася дивна хижа істота, про яку вперше говорить Пліній Старший у «Природничій історії», описуючи її таким чином: «Тварина, що має неймовірну швидкість; розміром вона з дикого віслюка, з ногами оленя, шиєю, хвостом та грудьми наче в лева, головою борсука, роздвоєним копитом, паща її розтягується до вух, а замість зубів одна суцільна кістка; кажуть, що ця тварина вміє наслідувати людський голос»;

у середньовічних бестіаріях у левкрати замість борсукової нерідко з'являється кінська голова.

Трибунальський асесор — асесором (від лат. *assessor* — «засідатель») у Давньому Римі, як і в середньовічній управлінській системі називалася посада офіційного урядника, наділеного судовою владою; своєю чергою, трибунальським судом (або «коронним трибуналом») у Речі Посполитій від часів Стефана Баторія називалася вища судова апеляційна інстанція для шляхетських судів.

Інстигатор (від лат. *instigio* — «розпочати судову справу») — у судовій системі Речі Посполитої головний прокурор, який призначався на посаду королем та мав слідкувати за виконанням повинностей у королівстві, пов'язаних із королівським прибутком, а також справами державної зради й злочинами з боку офіційних посадовців.

...палюгу, товстезну, наче вимбовка кабестана — кабестаном у морській справі називається пристрій для перенесення вантажу (наприклад, якоря), і механізм цей складається з вертикального вала, на який намотується канат або ланцюг, кінець котрого кріпиться до вантажу; вимбовкою ж (від нідерл. *winden* — «навивати» та *boom* — «дерево») називається зйомний важіль, за допомогою якого крутять кабестан.

...група вагантів давала виставу — вагантами (від лат. *vagantes* — «ті, які мандрують») називалися мандрівні поети, здебільшого ті, які були монахами та виконували — спочатку — релігійні пісні; надалі до вагантів почали зараховувати й інші групи мандрівних представників творчих професій: акробатів, жонглерів тощо; прославилися складанням та виконанням гумористичних і сатиричних пісень й вистав (часто й сороміцького змісту).

...Тонтон Зрога, що зветься Ретарієм, — у давньоримській традиції ретаріями (від лат. *rete* — «сітка») називався окремий клас гладіаторів, озброєний характерним чином: сіткою та тризубом; з обладунку вони мали наруччя та наплічник, що прикривали ліву руку й ліву частину грудей; відповідно Тонтон Зрога озброєний цілком традиційно для свого прізвиська.

Кога — когою, або когом, у Середньовіччі називалося торговельне судно з високими бортами та однією щоглою; у нашій реальності активно використовуване в Ганзейському союзі.

...транспортний хольк — хольком (або ж халком) називався більший, ніж кога, корабель, найчастіше — у період Ганзейського союзу — з трьома щоглами, а тому з можливістю ставити більш складну вітрильну оснастку та ходити з більшою швидкістю.

...двісті лаштів завантаження — лашт (від нім. *Last* — «вантаж», «тягар») — міра ваги, що відповідала зерновому вантажу, що може вміститися в одному возі, запряженому четвіркою коней; використовувалася для позначення

місткості суден у Балтійському регіоні; відповідає сучасній вазі приблизно у дві тони.

...на рейд саме заходить новіградський шкунер — шкунер (нідерл. *Schoener*, від якого, зокрема, походить і звична для нас «шхуна») — це різновид морського судна з двома чи трьома щоглами та косими вітрилами (на відміну від прямих вітрил холька чи коги).

...сто двадцять футів між штевами — штевнем називалася товста повздовжня колода, що є основою корабля та поєднує два штеви — кінці судна: форштевень (носову його частину) та ахтерштевень (кормову частину); по суті, ідеться про довжину судна від носа до корми.

...служить мені для дивінації — дивінацією (від лат. *divinatio* — «провіщую», «передбачаю») з часів античності називають різноманітні практики, пов'язані зі спробами передбачення майбутнього чи бачення минулого за допомогою магічних чи божественних дій та взаємодій.

Онейромантія (від давньогрец. *oneiros* — «сон» та *manteia* — «провіщення») — це мистецтво провіщення та передбачення за снами; могло бути як «пасивної» форми (пояснення зі снів третіх персон), так й «активної», пошукової, за якої пророчі сни бачить сам онейромант.

...сортілегія або клеромантія — клеромантія (від давньогрец. *kleros* — «доля», «жереб» та *manteia* — «провіщення») — практика ворожіння, під час якої застосовують кидання жереба, у ролі якого могли використовувати кістки або гральні кубики; сортілегією називалося ворожіння за текстами, у якому книжку треба розгортати навмання й шукати сенс у побачених словах чи реченнях.

...піромантія чи аеромантія — піромантія (від давньогрец. *pyr* — «вогонь» та *manteia* — «провіщення») — це ворожіння за допомогою полум'я (у яке треба було вдивлятися, досягаючи прозоріння через медитацію); аеромантія (від давньогрец. *aer* — «повітря» та *manteia* — «провіщення») — провіщення за повітряними явищами, наприклад за змарами, їхніми формами та траєкторіями руху.

...поєднаємо дивінацію з керауноскопією — керауноскопія (від давньогрец. *kerainos* — «грім» та *skopeo* — «споглядаю», «дивлюся») — це ворожіння за допомогою грому, коли його інтенсивність, сила чи пауза між блискавкою та звуком могли сказати ворожбитові про минуле чи майбутнє, щодо якого той ставив запитання.

...навчався всіх семи вільних мистецтв — у системі середньовічної освіти «сімома вільними мистецтвами» називали поєднання т. зв. трівіуму (граматика, логіка та риторика) й квадріуму (арифметика, геометрія, астрономія й музика) — базових дисциплін, на вивченні яких будувалася система вищої освіти в європейських університетах; з вивченням семи вільних мистецтв було пов'язано перший, початковий ступінь освіти.

Старого Лінденброга, якого звали Недопалком — відзначимо тут характерну для автора літературну гру: у якості прізвиська професора Лінденброга письменник використав ім'я іншого відомого персонажа польської літератури — одного із семи гномів-краснолюдків із роману М. Конопницької «O Krasnoludkach i o sierotce Marysi», який відомий українському читачеві щонайменше в трьох перекладах («Про карликів і сирітку Марисю», переклад І. Деркача, «Про гномів і сирітку Марисю», переклад М. Пригари, та «Про краснолюдків та сирітку Марисю», переклад Л. Андрієвської); у польському тексті цей персонаж зветься Koszałék-Oralék. М. Конопницька описує його як старезного сивобородого гнома з каламарем на поясі та гусячим пером на плечі, який збирає та записує легенди; він наївний, легковірний і мало що знає про «некнижкове» життя. Утім, навіть знаючи це, ми вирішили подати прізвисько в перекладі (оскільки воно є саме *прізвиськом*, а тому мусить мати самостійне значення).

Як у тій фацетії — фацетія (або ж «фацеція», від лат. *facetia* — «жарт») є літературною формою гумору, поширеною за часів Ренесансу; її рисою часто була гра з натуралізмом та грубістю на межі з добрим смаком.

...приготуй синапізм із меду та гірчиці — синапізмом (від давньогрец. *sinapí* — «гірчиця») у давні часи називався різновид гірчичника, у якому або формувалася коржик із лікарської суміші, або ж та суміш попередньо накладалася на основу з тканини.

...різновид телекінетичної арбалести — арбалестом (походить від лат. *arcus* — «дуга» та *ballisto* — «кидаю») називався важкий самостріл, різновид арбалета; відзначимо, що в європейському Середньовіччі різновиди самострілів вважали за зброю, за використання якої міг бути накладений навіть церковний інтердикт із забороною для винного вільного доступу до церкви та церковних обрядів.

...завішено було «...» аркадійською вердюрою — вердюра (від старофр. *verde* — «зелений») — це різновид шпалери або гобелена із рослинними, пейзажними або й геральдичними мотивами; згідно з правилами, на вердюрі не могло бути виткано мотивів фігурних, таких, серед яких з'являються людські постаті.

Добре сказано — «наче птах» — справа в тому, що ортоланом у Польщі зветься невеличкий птах — садова вівсянка (*Emberiza hortulana*); із цим відповідно пов'язаний і жартик старого чародія.

Не магії, а гоетії — гоетією (від давньогрец. *goeteia* — «чаклунство») називалася середньовічна традиція, пов'язана з викликанням демонів (але до того ж зі створенням талісманів, що напрями були пов'язані з демонічними силами й, по суті, ставали своєрідними «механізмами» для полегшення впливу демонічних сил на реальність); наприклад, саме таку назву —

«Мистецтво гоетії» (*Ars Goetia*) — мав відомий текст із середньовічної та ренесансної магії «Малий ключ Соломона» (а цар Соломон, нагадаємо, у європейській та східній традиції вважався не лише ідеальним мудрецем та правителем, а й знавцем магічних практик приборкання надприродних сил).

...**знищити енергумена** — енергуменом (від давньогрец. *energeo* — «енергія», «рух») у європейській містичній (а потім і в спіритуалістичній) традиції називається особа, одержима злими силами, духами, демонами чи сатаною.

...**назвався констеблем на службі бейліфа з Горс Велена** — у середньовічній Англії бейліфом називався помічник шерифа, який мав повноваження організувати й проводити судові засідання, а відповідно й виносити вирoki та здійснювати за необхідності страти.

Сігіль (або сігил, сігіла — від лат. *sigillum* — «печатка») — у середньовічній та ренесансній традиції магічні символи (інколи — специфічна комбінація з кількох таких символів), призначенням яких було викликати демонів та духів або ж надавати магічні властивості амулетам; одним із найвідоміших сігилів є пентаграма.

...**широкі закривлені скімітари** — скімітарами в європейській зброярській традиції називалися в узагальненому вигляді східні шаблі (з характерною кривизною клинка, його заточкою тощо); вважають, що походить ця назва може від перського «шамширу» — найменування специфічної шаблі для кінного бою.

...**завалений книгами та гримуарами** — гримуарами в давні часи називалися не просто книжки, а здебільшого ті з них, що містили опис магічних процедур, чародійських практик, формули викликання духів та нечистої сили тощо; саме слово цілком споріднене з поняттям «гламур», яке спершу означало саме різновид чаклунства.

...**серед чародіїв панувала мізогенія** — мізогенія (від давньогрец. *misos* — «ненависть» та *gyno* — «жінка») — це назва для позначення ненависті до жінок, їх несприйняття та приниження з боку чоловіків перш за все (і виключно) за статевою ознакою.

...**жінки, бува, називають мене ефебом** — у Давній Греції юнак, який досягнув віку, у якому отримують права та обов'язки громадянина поліса (наприклад, можливість бути призваним на військову службу); найчастіше це юнаки у віці 18—20 років; утім, на відміну від дорослих, ефеб мав коротке волосся, що, окрім іншого, було ознакою специфічного — поміж дитячим та дорослим віком — його стану.

...**знаєш, що воно таке — трансгуманізм? Що таке видоутворення? Адаптивна радіація? Интрогресія?** — тут автор іронічно перераховує поняття, пов'язані, наприклад, з ідеями подальшого розвитку людської цивілізації (трансгуманізм), коли технічний прогрес, змінюючи ступінь інтеграції біо-

логічних та природних об'єктів, дозволить створювати гібриди людини та машини (що покладе край відомому нам визначенню «людини» й відкриє епоху «постлюдства»); адаптивною радіацією в біології та еволюціонізмі називають принцип змінності живих організмів за їх пристосування до послідовних односпрямованих змін довкілля; інтрогресія — це форма природної гібридизації, що є проникненням генів одного виду в генетичний фонд іншого, через що й з'являються гібриди в безпосередньому значенні цього слова; під ретрогресією мається на увазі гібридизація, доведена до, так би мовити, «поточного виробництва», така, що виходить за межі окремого випадку несподіваної мутації.

...продемонстрував це моїм ученим колегам як теріоцефала — теріоцефал — буквально «звіроголовий»; людиноподібна істота з головою тварини (наприклад, теріоцефалом є кіноцефали — песиголовці).

...майстер басонний — басонними називають текстильні вироби, призначені для прикрашання одягу, наприклад шнури, позументи, тасьму, бахрому тощо.

Лисиці, чи віксени, а вірніше — агуари, — назву «віксена» автор узяв з англ. *vixen* — «самиця лисиці»; агуарою (або ж «гуарою») звать гривастого вовка, тварину з родини собачих, чимось схожу на лисицю; у фольклорі Південної Америки вважається однією з тварин-перевертнів.

Вона на ахтерпіку — ахтерпіком називається кінцевий кормовий відсік судна; часто використовуваний як приміщення для баласту або запасів води.

...схопився за румби штурвала — «румбами» моряки звать 1/32 повного кола, а відповідно — згідно з виглядом компаса — один із напрямів за сторонами світу; оскільки зовнішній вигляд штурвала нагадує це коло, повороти керма пов'язані з фіксацією румбів, які закладають наліво чи направо під час маневрування судна.

...тікав від бакборту — бакбортом називається лівий борт відносно руху судна; відповідно правий відносно його руху борт зветься штірбортом.

Гафель — частина такелажу, що є дерев'яною основою, на яку кріпиться «косе» вітрило, а сама вона під кутом кріпиться канатами до щогли, забезпечуючи вітрилу певний ступінь свободи для маневрування під змінним вітром.

...відп'яв рапці — рапці — це елементи, якими клинкова зброя кріпиться до пояса; являють собою два паски або шнури, за які піхви чіпляли до пояса; відповідно, щоби зняти зброю, не було потреби знімати пояс: досить було відв'язати рапці.

Гіпокрас — хмільний алкогольний напій на основі вина, сильно підсолоджений медом та приправлений прянощами; згідно з легендою, назва цього напою пов'язана з іменем знаменитого давньогрецького лікаря Гіпократа, який начебто вигадав цей напій як ліки.

...гучною, мідною та трохи наче какофонічною фанфарою — окрім того, що фанфара є духовим музичним інструментом, це ще й специфічна музична фраза урочистого характеру, цим інструментом подана.

...з'явився гофмаршал — гофмаршалом у європейській традиції називають придворного, який наглядає за порядком проведення торжеств та зібрань.

...плавно переходячи від фудульності до елоквенції — фудульною раніше називали гордовиту, пихату, зарозумілу людину; елоквенція — те саме, що красномовство.

...для королеви та її фрауцімер — фрауцімер — старша прислужниця-конфідентка при дамі з вищого світу.

У лівій руці він тримав спонтон — спонтон, або ж еспонтон (від лат. *spantum* — «спис»), — це зброя на довгому держаку з масивною поперечною та фігурним пером; різновид протазана.

...колишньому храмовому віридарію — віридарієм (від лат. *viridarium* — «сад, парк») називався невеличкий внутрішній сад, часто прикрашений фонтанами чи портиками; у Середньовіччі так само називали внутрішній сад у межах монастирської будівлі.

...перспектива баніції — баніція (від лат. *bannitio* — «присудження на вигнання») — у середньовічному та ранньомодерному праві це позбавлення людини за її злочин усіх прав, виведення її з-під права, а відповідно — можливість бути безкарно вбитою будь-ким; у разі баніції шляхетну людину також позбавляли права честі для себе як суб'єкта шляхетного стану.

...це шлюб морганатичний — морганатичний шлюб — це шлюб владної особи з людиною, яка не є рівною їй за своїм соціальним становищем, перебуває на нижчій суспільній сходинці.

...отруїло гумори — гуморами (від лат. *humor* — «рідина»), згідно з античною та середньовічною традицією, називалися чотири базові рідини, сукупність яких утворювала елементарні зв'язки в людському тілі та відповідала за головні емоційні стани людини; до гуморів зараховували кров (звідки базовий характер «сангвінік»), флегму (з нею пов'язаний був «флегматик»), чорну жовч (вона створює «меланхоліка») та жовчу жовту (відповідає за появу «холерика»); баланс гуморів призводив до міцного здоров'я, а надлишок або брак — до проблем зі здоров'ям (із цим, наприклад, пов'язане кровопускання як медична практика).

Возний — у Речі Посполитій нижча судова посада; людина, яка цю посаду обіймала, окрім — інколи — проведення слідства та дізнання, найчастіше займалася принесенням повісток (позовів) для сторони-відповідача в судовому процесі.

Літературно-художнє видання

САПКОВСЬКИЙ Анжей
Відьмак. Сезон гроз

Роман

Керівник проекту *М. Г. Шакура*
Відповідальний за випуск *О. В. Стратілат*
Редактор *О. І. Стужук*
Художній редактор *А. В. Ачкасова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *О. О. Старова*

Підписано до друку 03.07.2017. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «FranklinGothicBookCondITC». Ум. друк. арк. 25,2.
Наклад 14 000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»»
61012, м. Харків, вул. Різдва, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

КНИЖКОВИХ

- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
- у мережі фірмових магазинів див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@bookclub.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@bookclub.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Сапковський А.

C19 Відьмак. Сезон гроз : роман / Анджей Сапковський ; перекл. з пол. С. Легези ; комент. С. Легези й О. Стужук. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2017. — 352 с.

ISBN 978-617-12-3396-6 (укр.)

ISBN 978-83-7578-059-8 (пол.)

У королівстві Керак на Геральта чекають нові випробування. Зараз він — мисливець за чудовиськами, якого найняли для вбивства. Після знищення чергової небезпечної потвори троє одягнених у чорне мосьпанів арештовують Геральта. Тепер і він у біді: його позбавили двох відьмацьких мечів. Відьмак змушений докласти всіх зусиль, аби повернути зброю...

**УДК 821.162.1
ББК 84(4Пол)**